

Da jeg var barn, var jeg utrænnet i at give udtryk for mange ting. Det er måske en mærkelig måde, at beskrive det på. Men sådan var det.
Jeg havde ingen mulighed for at forklare mig. Derfor blev jeg dum – i mine formuleringer.

*Hvor er du dum at høre på.
Det får jeg tit at vide.
Men hvor ved i det fra?
I lytter jo slet ikke!*

*Det at lytt, er en svær størrelse.
Men det er nødvendigt, for at høre.
Eller er det omvendt?
Skal man høre, for at lytte?*

*Når mine ord når dine ører, hvad gør du så ved dem?
Forstår du dem - som de er?
Eller bearbejder du dem først?*

*Vil jeg genkende hvad jeg sagde, hvis du skulle repetere?
Eller vil dit forståelsessystem tolke og konkludere?*

*Det foregår helt automatisk, ved jeg.
Men hvad mon der ville ske, hvis der gik kludder i det?
Så blev du måske tvunget til, at høre og lytte.*

Bodil Neujahr år 2002.